

l'anàlisi | ESTEVE VILANOVA. evilanova@elpunt.cat

«La dictadura de la incompetència»

Aquests dies he llegit el llibre de Xavier Roig del que he emmanllevat el títol de l'anàlisi i que edita La Campana. Desconec si ha tingut molt d'èxit, jo en recomano vivament la lectura, però realment és una anàlisi molt clara i descarada, per això és entenedora, de la situació real del que ens passa a Catalunya, a Espanya i fins i tot a Europa, on la incompetència s'ha instal·lat i, fins i tot –això és collita meva– alguna vegada s'ha elogiat.

Després de llegir el llibre i veure com s'ha gestionat la forta llevantada que ha destrossat tota la Costa Brava, o com bona part d'Europa es queda sense gas pel simple fet que un senyor domina la clau de tot el gas que els arriba, o més recentment el desastre de divendres passat a Madrid, per la nevada, arribes a la conclusió que tots aquests fets, i molts d'altres, ja són inevitables.

Ja sabem que no tenim el control de tot el que ens passa, d'alguna cosa sí, no tot; però sí que tenim el control del que fem amb el que ens passa. I és aquí on la incompetència es mostra més competentment eficient: quan ens passa quelcom esperat o inesperat, no fem res.

No es fa res. Només s'activa el departament de propaganda per intentar canviar la realitat i, si és possible, la responsabilitat, i esperar que escampi l'enuig de les víctimes, que passarà –tot passa–, i a tornar-hi. Xavier Roig analitza la composició dels parlaments i veu impossible la regeneració. Resumint-ho i simplificant-ho, amb tots els paranys que això comporta, la reversió d'aquesta situació només seria possible amb parlaments en què hi hagués menys funcionaris i més empresaris.

Gent que hagi triomfat prèviament en les seves professions i que la dedicació a la política fos més un acte de servei a la col·lectivitat que de subsistència personal, com passa molt sovint. La diferència de gestió la tenim aquests dies amb una experiència ben real: la crisi del gas de bona part d'Europa.

Aquesta crisi ens queda lluny a nosaltres perquè al seu dia un em-

Un estudiant hongarès, vestit amb roba d'hivern, darrere una finestra congelada de la seva classe a l'escola de Nagykallo, a l'est de Budapest. / EFE

presari català, Pere Duran Farrel, va tenir la visió de la importància que tindria el gas per a l'economia i va iniciar la gasificació, però, com a bon empresari, en va diversificar els proveïdors.

Mai cap empresari responsable voldria dependre d'un sol proveïdor, ni tan sols d'un sol client, per més solvent que fossin els dos, perquè el factor de risc de ser captiu és extremadament alt. La burocràcia europea ha optat per un subministrador únic, i han donat un poder extraordinari a una persona, que, per altra banda, hem vist moltes vegades que no és de fiar.

La nostra posició confortable pel que fa al gas no és tan còmoda a la resta d'energia: el 80% de l'energia que consumim ens ve de l'exterior, una captivitat que arri-

baria a nivells d'irresponsabilitat, si l'exigíssim. I torna a aparèixer l'estudi de la incompetència de Roig, quan un observa amb quina demagògia s'ha portat i s'està portant tot aquest debat sobre la línia d'alta tensió, per exemple, que ens ha de connectar amb les centrals nuclears de França, o amb les manifestacions verdes contràries al transvasaments i molt especialment del Roine, per assegurar-nos l'aigua en moments de sequera. És l'imperi de la política dels sentiments interessats, el que s'ha imposat; però no en dubtin, l'eficiència que ens ha de treure d'aquest pou no s'ha mogut de dins del triangle format per: les raons que proporcionen els coneixements, les conviccions en portar-les a terme i els valors per aplicar-les.